

Sygn. akt II Ka 414/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 r.

sprawy **R. L.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 178a §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 11 maja 2015 r. sygn. akt VII K 657/14

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. obniża wysokość 1 stawki dziennej grzywny do kwoty 10 (dziesięć) zł,
2. podwyższa wymiar orzeczonego środka karnego – zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do 2 (dwa) lat,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 200 zł tytułem opłaty za obie instancje i 20 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 414/15

UZASADNIENIE

R. L. oskarżona została o to, że w dniu 14 sierpnia 2014 roku w miejscowości O. gm. O. woj. (...) prowadziła samochód osobowy m-ki T. o nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,24 mg/l w wydychanym powietrzu, **tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.**

Wyrokiem z dnia 11 maja 2015 roku, sygn. akt VII K 174/15, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżoną **R. L.** uznał za winną dokonania zarzucanego jej czynu, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 178 a § 1 kk i za to na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 20 złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku;

III. na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązał oskarżoną do zwrotu prawa jazdy do właściwego Starostwa Powiatowego;

IV. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Siedlcach zaskarżając powyższe orzeczenie na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 kpk i art. 444 kpk w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym, na niekorzyść oskarżonej R. L. i na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 4 kpk zarzucił mu:

- rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, podczas gdy całokształt okoliczności, ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego, wskazuje na wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynu

i konieczność zastosowania przedmiotowego środka karnego na znacznie dłuższy okres zarówno z uwagi na jego cele represyjne, jak i prewencyjne.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu, oskarżyciel publiczny, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt II wyroku, przez orzeczenie wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.

W toku rozprawy odwoławczej, prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Siedlcach i wniosek w niej zawarty. obrońca oskarżonej wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego na rzecz oskarżonej. Oskarżona wniosła o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Środek odwoławczy wniesiony przez oskarżyciela publicznego okazał się zasadny i doprowadził do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym w orzeczeniu Sądu odwoławczego.

W oparciu o treść art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 457 § 2 kpk, Sąd Okręgowy stosownie do wniosku obrońcy oskarżonej, ograniczył zakres pisemnych motywów swego wyroku do zawartego w pkt I.2 tegoż orzeczenia, rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego.

Szczegółowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy orzekając wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, dopuścił się zarzucanego mu przez oskarżyciela publicznego uchybienia z art. 438 pkt 4 kpk.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w przedmiotowo istotnej części (k. 98v-99) dowodzi bowiem, że Sąd I instancji określając okres stosowania rzeczowego środka karnego, w niewystarczającym stopniu uwzględnił wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary, zawarte w kodeksie karnym (m.in. w art. 53 kk w zw. z art. 56 kk), w wyniku czego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych został orzeczony na okres nieadekwatny do stopnia winy sprawcy oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Sąd I instancji nie uwzględnił w sposób należyty stopnia naruszenia przez oskarżoną R. L. obowiązków i reguł ostrożności oraz generowanego przez nią zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wynikającego przede wszystkim z poziomu stężenia alkoholu w organizmie oskarżonej, podczas kierowania samochodem

w ruchu lądowym, a przewartościował znacząco na jej korzyść okoliczności o drugorzędnym znaczeniu w przedmiocie omawianego rozstrzygnięcia.

Należy zauważyć, że problem prowadzenia pojazdów mechanicznych pod wpływem alkoholu jest obecnie szeroko nagłaśniany przez środki masowego przekazu, które stale informują o tragicznych następstwach tego rodzaju postępowania. Nie powstrzymało to jednak oskarżonej, która jest wykształconą i posiadającą wiedzę o obowiązujących normach prawnych osobą, przed prowadzeniem samochodu, po uprzednim wprowadzeniu się w stan nietrzeźwości. Nie ulega wątpliwości, że zachowania takie wymagają napiętnowania. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym winien być ustalany przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności konkretnego przypadku, w tym w szczególności przyczyn, które doprowadziły do naruszenia zasad mających zapewnić bezpieczeństwo w ruchu, rodzaju i wagi naruszonych zasad, a także uwarunkowań wskazujących na stosunek sprawcy do norm zmierzających do zapewnienia bezpieczeństwa oraz na jego stopień poczucia odpowiedzialności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1982 r., V KRN 106/82, LEX nr 17411).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić trzeba, że oskarżona zdecydowała się na prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości bez ważnego powodu, w sytuacji gdy na posesję oddaloną około 300 metrów od jej aktualnego miejsca pobytu, mogła udać się pieszo. Nie usprawiedliwia oskarżonej w żaden sposób podawany przez nią motyw działania, jakim miała być potrzeba ustalenia, co dzieje się z jej nieletnimi dziećmi. Pamiętać należy również, że oskarżona kierowała samochodem osobowym mając 1,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a więc ilość progową z art. 115 § 16 kk - decydującą o stanie nietrzeźwości i zarazem o uznaniu czynu za przestępstwo z art. 178a kk - przekroczyła prawie pięciokrotnie. Kierowała zatem samochodem będąc w stanie znacznego upojenia alkoholowego, w terenie zabudowanym, we wsi O., w takiej porze dnia kiedy natężenie ruchu, nie tylko pojazdów ale i osób pieszych, jest jeszcze znaczne, stwarzając tym samym poważne zagrożenie dla życia ludzi i bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy niesłusznie uznał, iż za orzeczeniem wobec oskarżonej środka karnego w minimalnym, dopuszczalnym ustawowym wymiarze przemawiają okoliczności, że zakaz ten spowoduje dla oskarżonej konsekwencje w postaci utrudnień w dojeździe do pracy, czy też uniemożliwienia jej korzystania z samochodu w celu realizowania potrzeb małoletnich dzieci. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie są to okoliczności, które powinny mieć decydujące znaczenia dla złagodzenia oskarżonej wymiaru zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie można zapominać, że wykluczenie z ruchu drogowego oskarżonej jest konsekwencją tego, że okazała lekceważenie dla obowiązujących w ruchu drogowym reguł ostrożności i ciężącego na niej, jako kierowcy, obowiązku bezwzględnej trzeźwości. W związku z takim zachowaniem, oskarżona winna liczyć się z nieuchronnością kary. Tymczasem konieczność poniesienia kary zawsze stanowi pewną dolegliwość wpływającą na tok życia sprawcy.

Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy decydując o tak daleko idącej łagodności w zakresie ferowania orzeczenia w przedmiocie zakazu prowadzenia pojazdów, przecenił również okoliczność, że wyrok w tym postępowaniu zapadł w trybie art. 387 kpk. W realiach niniejszej sprawy, postawa procesowa oskarżonej miała niewielkie znaczenie dla przebiegu postępowania i rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, bez względu na treść jej wyjaśnień, był wystarczający do wydania wobec niej wyroku skazującego.

W takich okolicznościach, orzeczenie środka karnego w najniższym ustawowym wymiarze, jest zbyt łagodnym potraktowaniem R. L.. W przekonaniu Sądu II instancji, adekwatnym dla stopnia zagrożenia stwarzanego przez wyżej wymienioną będzie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 2 lat. Taki wymiar przedmiotowego środka karnego spełni swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Będzie przy tym stanowił dla oskarżonej wymierną i odczuwalną dolegliwość, wpływającą na zmianę jej postawy i skłaniającą ją do przestrzegania w przyszłości społecznie uznawanych norm zachowania. Tym samym, mimo uznania zasadności zarzutu zawartego w apelacji prokuratora, nie mógł zostać uwzględniony wniosek skarżącego o orzeczenie

wobec oskarżonej zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat, który to wymiar, w ocenie Sądu

II instancji, oznaczałoby rażąco surowe potraktowanie oskarżonej, przy uwzględnieniu wskazanych wyżej okoliczności korzystnych dla oskarżonej.

Mając na uwadze przedstawioną wyżej argumentację, Sąd Okręgowy w pkt 1.2 części dyspozytywnej swego orzeczenia, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył wymiar orzeczonego środka karnego – zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do 2 lat.

W przedmiocie kosztów sądowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 456 kpk, orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.